

intet af de tidligere Regeringsforslag herom har været til Behandling i Landstinget."

Lovforslagets § 4 foreslog, at hvis der i Tidens Løb skulde vise sig at være Anledning til en Omfordeling i Kjøbenhavn, kunde det ske ved fgl. Anordning efter Indstilling af Kommunalbestyrelsen. Forslaget blev angrebet af Bajer, Tauber og Høgsbro, der paatalte den store Ubillighed mod Ødense Amt, og at der ogsaa var flere andre Amter, hvor der var over 16,000 i Overflud. Man kunde vel paa ny forandre Grundloven som i 1866 ved f. Ets. at sætte 20,000, men saa vilde man snart komme til at forandre igen. Man kunde ogsaa fastsætte et vist Antal, f. Ets. 102; men i saa Fald undgik man dog ikke Ubehageligheder ved hyppig Omlægning, hvorved man maatte afse Kredse fra Landet til Kjøbenhavn og Købstæderne, og det vilde foranledige ikke færre Ulemper og ikke mindre Misfornøjelse end en almindelig Forøgelse. En Forøgelse er derfor den rigtige Vej, og paa den Vej havde ogsaa hele Tinget været inde siden 1874.

Forslaget blev derimod forsvaret af Gad, der stærkt betonedede, at hvis man vilde følge den af Høgsbro anviste Vej, vilde det føre til, at Sagen ikke kom videre. En fuldstændig Omordning burde i alt Fald vente, til man i 1890 ved Folketællingen havde et paalideligt Resultat og ikke et løst Skøn at bygge paa. Indenrigsministeren maatte i Tilslutning til Bemærkningerne ved Lovforslaget gøre opmærksom paa, at den eneste Beslutning, Tinget havde taget i den Sag siden 1867, var en Dagsorden i 1871, og den gik i ganske anden Retning end det, der nu blev angivet som Flertallets Anskuelse. Flere af Samlingerne vare trukne længe ud; men ikke desto mindre var man aldrig kommen til en Betænkning før i sidste Djeblif. Man havde i Udvalget 8de Februar 1882 forlangt, at Ministeren skulde møde i Udvalget, inden Udvalget selv havde taget nogen som helst Stilling; men dette stred mod al parlamentarisk Praksis, ligesom det

var i fuld Overensstemmelse med Praksis, at naar et Lovforslag ikke var kommet til Beslutning i Tinget, blev det altid forelagt i væsentlig samme Skikkelse som sidst.

I Betænkningen, der er dateret 17de Marts, udtaler Flertallet, at det ikke kunde slutte sig til Regeringsforslaget, men havde selv udarbejdet et Forslag om 136 ny Kredse, fordelte med 18 paa Kjøbenhavn, 33 paa sjællandske Amter, 2 paa Bornholm, 7 paa Volland-Falster, 16 paa den fynske Øgruppe og 60 paa Sjælland, idet man gik ud fra, at der i 1890 vilde være i hele Kongeriget 2,172,400 Indbyggere foruden 12,600 paa Færøerne. Enkelte jydsk Hovedkredse hade faaet et om end kun lidt mindre Folketal end de tættere befolkede Kredse. „Naar man ikke paa endnu flere Steder end det er sket, vil forlægge Valgstedet til Midten af Kredsen, kan det ikke undgaa, at flere Kommuner komme til at ligge nær ved et Valgsted, og dog lægges til et fjernere liggende. Vil man ændre derved, maa man betænke, at det er ikke nok at paavise, at en Kommune har lettere ved at komme til det nærmeste Valgsted, man maa tillige paavise, hvorledes Omflytningen kan ske uden at det nogenlunde lige Antal mellem Kredsene forrykkes.“ „Der kunde være megen Anledning til efter de forløbne 20 Aars Erfaring ikke at blive staaende alene ved en Forandring af Valgkredsene, men ogsaa at søge selve Valglovens Bestemmelser ændrede paa flere Punkter, saaledes f. Ets. hvorvidt Afstemningen paa Der som Anholt, Læsø, Endelave, Seiersø o. fl. kunde foregaa paa lignende Maade som paa Samsø, eller hvorvidt man i det hele burde gaa til en skriftlig og hemmelig Afstemning enten paa det ene Valgsted eller i hver Kommune for sig, saaledes som det omtrent er Tilfældet i alle konstitutionelle Stater, og nu ogsaa i England, der i sin Tid var Forbillede for vor Valgmaade; men det er øjensynligt, at derved kunde den grundlovmæssige Forøgelse af Kredsenes Antal let skydes endnu længere ud, og man har derfor troet at burde ind-